

WYROK TRYBUNAŁU (wielka izba)

z dnia 26 czerwca 2012 r. (*)

Odwołanie – Wspólna organizacja rynków – Środki przejściowe przewidziane w związku z przystąpieniem nowych państw członkowskich – Rozporządzenie (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru – Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin – Początek biegu terminu – Przekroczenie terminu – Niedopuszczalność – Zarzuty – Naruszenie fundamentalnych zasad wspólnoty prawa oraz zasady skutecznej ochrony sądowej

W sprawie C-336/09 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 24 sierpnia 2009 r.,

Rzeczpospolita Polska, reprezentowana początkowo przez M. Dowgielewicza, a następnie przez M. Szpunara, działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez H. Tserepę-Lacombe, A. Stobiecką-Kuik, A. Szmytkowską i T. van Rijna, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (wielka izba),

w składzie: V. Skouris, prezes, A. Tizzano, J.N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.C. Bonichot, M. Safjan, prezesi izb, G. Arestis, A. Borg Barthet, M. Ilešič, C. Toader i J.J. Kasel (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 21 grudnia 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Rzeczpospolita Polska wnosi w odwołaniu o uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie T-258/04 Polska przeciwko Komisji (zwanego dalej „zaskarżonym postanowieniem”), w którym Sąd odrzucił jej skargę o stwierdzenie nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji (Dz.U. L 9, s. 8).

Ramy prawne

Traktat akcesyjny i akt przystąpienia z 2003 r.

2 Artykuł 2 ust. 3 Traktatu między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (państwami członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczącego przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 17, zwanego dalej „traktatem akcesyjnym”), podpisanego w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 r. i ratyfikowanego przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 23 lipca 2003 r., przewiduje:

„Niezależnie od postanowień ust. 2, instytucje Unii mogą przed przystąpieniem przyjąć środki przewidziane [w art. 41 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej »aktem przystąpienia z 2003 r.«),

załączonego do traktatu akcesyjnego]. Środki te wchodzi w życie z dniem wejścia w życie [traktatu akcesyjnego] i tylko pod tym warunkiem”.

3 Artykuł 41 aktu przystąpienia z 2003 r. stanowi:

„Jeżeli środki przejściowe są niezbędne do ułatwienia przejścia z istniejącego w nowych państwach członkowskich systemu na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej na warunkach wskazanych w [akcie przystąpienia z 2003 r.], Komisja przyjmuje takie środki zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 42 ustęp 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/2001 [z dnia 19 czerwca 2001 r.] w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru [Dz.U. L 178, s. 1] – lub tam, gdzie jest to stosowne – z procedurą, o której mowa w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub z odpowiednią procedurą komitetu określoną w mającym zastosowanie ustawodawstwie. Środki przejściowe, o których mowa w niniejszym artykule, mogą być podejmowane przez okres trzech lat następujących po dacie przystąpienia, a ich stosowanie będzie ograniczone do tego okresu. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji i po konsultacji z Parlamentem Europejskim, może przedłużyć ten okres.

[...]”.

4 Zgodnie z pkt 1 i 2 rozdziału 4 „Rolnictwo” załącznika IV do aktu przystąpienia, zawierającego wykaz, o którym mowa w art. 22 tego aktu:

„1. Publiczne zapasy utrzymywane w dniu przystąpienia przez nowe państwa członkowskie a wpływające z ich polityki wspierania rynku przejmuje Wspólnota według wartości wynikającej z zastosowania artykułu 8 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1883/78 [z dnia 2 sierpnia 1978 r.] ustanawiającego ogólne reguły finansowania interwencji przez Europejski Fundusz Orientacji i Gwarancji Rolnej, Sekcja Gwarancji [(Dz.U. L 216, s. 1)]. Powyższe zapasy są przejmowane jedynie pod warunkiem, że interwencja publiczna w zakresie przedmiotowych produktów jest przewidziana przez przepisy wspólnotowe i że zapasy te odpowiadają wymogom interwencji wspólnotowej.

2. Wszelkie zapasy produktów, prywatne jak również publiczne, znajdujące się w swobodnym obrocie w dniu przystąpienia na terytorium nowych państw członkowskich, przekraczające ilości, które mogą być uznane za normalny poziom zapasów, muszą być usunięte na koszt nowego państwa członkowskiego”.

5 Rozdział 5, zatytułowany „Unia celna”, tego samego załącznika przewiduje:

„[...]”

Rozporządzenie [Rady] (EWG) nr 2913/92 [z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1)] i rozporządzenie [Komisji] (EWG) nr 2454/93 [z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1)] stosuje się do nowych państw członkowskich z zastrzeżeniem poniższych postanowień szczególnych:

1. Nie naruszając postanowień artykułu 20 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, towary, które w dniu przystąpienia są czasowo składowane lub też poddane są jednej z procedur celnych lub traktowaniu [przeznaczeniu], o których mowa w artykule 4 ust. 15 litera b) i 16 litery b) do g) rozporządzenia, w rozszerzonej Wspólnocie, lub też, które są przewożone w rozszerzonej Wspólnocie, po dokonaniu formalności eksportowych są zwolnione z ceł i innych opłat celnych przy dopuszczaniu ich do swobodnego obrotu, pod warunkiem przedłożenia jednego z następujących dowodów:

[...]”.

Rozporządzenie nr 60/2004

6 W dniu 14 stycznia 2004 r. Komisja wydała rozporządzenie nr 60/2004 ustanawiające między innymi, co do istoty i w zakresie dotyczącym niniejszej sprawy w sektorze cukru, system opłat stanowiący odstępstwo od obowiązujących przepisów wspólnotowych.

7 Artykuł 5 omawianego rozporządzenia przewiduje:

„System zawieszający

1. W drodze odstępstwa od rozdziału 5 załącznika IV do aktu przystąpienia [z 2003 r.] oraz art. 20 i 214 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92, produkty objęte kodami CN 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 2101 12 92, 2101 20 92, 2105 i 2202, z wyjątkiem wyszczególnionych w art. 4 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003 [z dnia 10 listopada 2003 r. w sprawie środków przejściowych przyjętych w odniesieniu do handlu produktami rolnymi ze względu na przystąpienie Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej (Dz.U. L 293, s. 3)], podlegają należnościami przywozowym erga omnes, w tym wszelkim

dodatkowym należnościom przywozowym stosowanym w dniu wprowadzenia do swobodnego obrotu, pod warunkiem że:

- a) przed 1 maja 2004 [r.] znajdowały się w swobodnym obrocie na terenie Wspólnoty zgodnie ze stanem na 30 kwietnia 2004 [r.] lub w nowym państwie członkowskim i
- b) 1 maja 2004 r.:
  - i) były czasowo składowane lub
  - ii) podlegały zabiegom [przeznaczeniom] celnym lub procedurom, o których mowa w art. 4 ust. 15 lit. b) i art. 4 ust. 16 lit. b) do g) rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 we Wspólnocie, lub
  - iii) znajdowały się w transporcie po przejściu formalności wywozowych w ramach rozszerzonej Wspólnoty.

Powyższego akapitu nie stosuje się wobec produktów, z wyjątkiem rafinowanego cukru buraczanego C, syropu izoglukozowego C oraz syropu inulinowego C objętych kodami CN, odpowiednio, 1701 99 10, 1701 99 90, 1702 30 10, 1702 40 10, 1702 60 10, 1702 90 30, 1702 60 80 i 1702 90 80, wyeksportowanych ze Wspólnoty piętnastu [państw członkowskich], jeśli importer przedstawi dowód, że nie ubiegał się o refundacje wywozowe tych produktów w kraju wywozu. Na żądanie importera eksporter podejmie działania w celu uzyskania potwierdzenia od właściwego organu na zgłoszeniu wywozowym, że nie ubiegano się o refundację wywozową odnośnie do tych produktów w kraju wywozu.

2. W drodze odstępstwa od rozdziału 5 załącznika IV do aktu przystąpienia [z 2003 r.] oraz art. 20 i 214 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92, produkty objęte kodami CN 1701, 1702, 1704, 1904, 1905, 2006, 2007, 2009, 2101 12 92, 2101 20 92, 2105 i 2202, z wyjątkiem wyszczególnionych w art. 4 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1972/2003, pochodzące z krajów trzecich podlegają należnościom przywozowym [erga omnes], w tym wszelkim dodatkowym należnościom przywozowym stosowanym w dniu wprowadzenia do swobodnego obrotu, pod warunkiem że:

- a) podlegają uszlachetnianiu czynnemu, o którym mowa w art. 4 ust. 16 lit. [d)] lub tymczasowemu dopuszczeniu, o którym mowa w art. 4 ust. 16 [lit. f)] rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 w nowym państwie członkowskim w dniu 1 maja 2004 r.;

b) wprowadzono je do swobodnego obrotu w dniu 1 maja 2004 [r.] lub później”.

8 Artykuł 6 rozporządzenia nr 60/2004 stanowi:

„Nadmierne zapasy

1. Komisja ustali najpóźniej do 31 października 2004 r. dla każdego z nowych państw członkowskich, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ilości cukru jako takiego i zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy przekraczające ilości traktowane jako normalne zapasy w dniu 1 maja 2004 [r.] i które muszą zostać wyeliminowane z rynku na koszt nowych państw członkowskich.

W celu ustalenia tej nadwyżkowej ilości, uwzględnia się w szczególności rozwój wypadków w roku poprzedzającym przystąpienie w stosunku do poprzednich lat odnośnie do:

a) przywożonych i wywożonych ilości cukru jako takiego i zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy i fruktozy;

b) produkcji, spożycia i zapasów cukru i izoglukozy;

c) okoliczności, w których gromadzono zapasy.

2. Nowe państwo członkowskie, którego to dotyczy, zapewnia eliminację z rynku ilości cukru lub izoglukozy, bez interwencji ze strony Wspólnoty, równej nadwyżkowej ilości, o której mowa w ust. 1, najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2005 r.:

a) przy pomocy wywozu bez refundacji ze strony Wspólnoty;

b) poprzez zużycie w sektorze materiałów palnych;

c) przez denaturowanie, bez wsparcia, na paszę dla zwierząt [...].

3. W celu stosowania przepisów ust. 2, właściwe organy w nowych państwach członkowskich dysponują w dniu 1 maja 2004 r. systemem identyfikacji będących w obrocie lub wyprodukowanych nadwyżkowych ilości cukru jako takiego lub zawartego w produktach przetworzonych, izoglukozy lub fruktozy, na poziomie głównych podmiotów gospodarczych, których to dotyczy. [...]

Nowe państwo członkowskie wykorzysta ten system w celu zmuszenia podmiotów, których to dotyczy, do wyeliminowania z rynku na ich koszt ilości cukru lub izoglukozy równoważnej ustalonej w stosunku do tego podmiotu indywidualnej ilości nadwyżkowej. Podmioty, których to dotyczy przedstawiają dowód satysfakcjonujący nowe państwo członkowskie, że produkty zostały wyeliminowane z rynku najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2005 r.

W przypadku gdy taki dowód nie został przedstawiony, nowe państwo członkowskie nakłada opłatę odpowiadającą danej ilości pomnożonej przez najwyższe opłaty [należności celne] przywozowe stosowane do tego produktu w okresie od 1 maja 2004 r. do 30 kwietnia 2005 r., powiększone o 1,21 EUR/100 kg za cukier biały lub równoważnik w substancji suchej.

Kwota, o której mowa w trzecim akapicie, zasila budżet narodowy nowego państwa członkowskiego.

[...]”.

9 Zgodnie z art. 9 rozporządzenia nr 60/2004:

„Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu 1 maja 2004 r. w związku z wejściem w życie [pod warunkiem wejścia w życie] traktatu [akcesyjnego] [...]”.

Skarga do Sądu i zaskarżone postanowienie

10 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 28 czerwca 2004 r. Rzeczpospolita Polska wniosła na podstawie art. 230 WE skargę o stwierdzenie nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 60/2004.

11 W odpowiedzi na skargę Komisja podniosła zarzut przekroczenia terminu na wniesienie skargi.

12 Zaskarżonym postanowieniem Sąd, w poszerzonym składzie izby, odrzucił skargę jako niedopuszczalną.

13 Uznawszy, iż termin dwóch miesięcy na wniesienie skargi, określony w art. 230 akapit piąty WE, należy liczyć od dnia publikacji rozporządzenia nr 60/2004 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, to jest od dnia 15 stycznia 2004 r., Sąd orzekł, uwzględniając poszczególne terminy procesowe, że ostateczny termin na wniesienie skargi na rozporządzenie nr 60/2004 upłynął w dniu 8 kwietnia 2004 r. o północy.

14 Ponieważ skarga Rzeczypospolitej Polskiej wpłynęła w dniu 28 czerwca 2004 r., Sąd uznał ją za wniesioną po terminie.

15 W związku z powyższym skarga została odrzucona.

Żądania stron

16 Rzeczpospolita Polska wnosi w odwołaniu do Trybunału o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

17 Komisja Europejska wnosi do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

18 Rzeczpospolita Polska podnosi pięć zarzutów na poparcie odwołania od zaskarżonego postanowienia. Zarzuty te dotyczą, po pierwsze, niekompletnej publikacji rozporządzenia nr 60/2004, po drugie, błędnej wykładni art. 230 akapit czwarty WE, po trzecie, naruszenia fundamentalnych zasad wspólnoty prawa oraz zasady skutecznej ochrony sądowej, po czwarte, naruszenia zasad solidarności i dobrej wiary oraz zasad postępowania, i po piąte, braku uzasadnienia.

19 Należy w pierwszej kolejności rozpatrzyć zarzut trzeci, dotyczący naruszenia fundamentalnych zasad wspólnoty prawa oraz zasady skutecznej ochrony sądowej.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

20 Rzeczpospolita Polska twierdzi, że Sąd, uznając jej skargę o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną, pozbawił nowe państwa członkowskie prawa do poddania kontroli sądowej, na podstawie art. 230 akapit drugi WE, przepisów rozporządzenia nr 60/2004, mimo że rozporządzenie to było skierowane do nich jako do państw członkowskich.

21 Rzeczpospolita Polska przyznaje, że ściśle przestrzeganie uregulowań wspólnotowych dotyczących terminów procesowych pozwala chronić pewność prawa i zapobiegać wszelkiej dyskryminacji lub arbitralnemu traktowaniu w wymiarze sprawiedliwości. Jej zdaniem nie może to jednak uzasadniać nierówności w zakresie ochrony sądowej, jaka wynikałaby z pozbawienia nowych państw członkowskich możliwości zakwestionowania zgodności z prawem rozporządzenia nr 60/2004 w trybie przewidzianym dla państw członkowskich, chociaż rozporządzenie to dotyczy ich w sposób szczególny.

22 Na poparcie swojego zarzutu Rzeczpospolita Polska powołuje się, po pierwsze, na wyrok z dnia 23 kwietnia 1986 r. w sprawie 294/83 Les Verts przeciwko Parlamentowi, Rec. s. 1339, pkt 23, z którego wynika jej zdaniem, że Europejska Wspólnota Gospodarcza jest wspólnotą prawa, w związku z czym zarówno działania jej państw członkowskich, jak instytucji podlegają kontroli w zakresie zgodności z kartą konstytucyjną, jaką jest traktat WE. Po drugie, Rzeczpospolita Polska przytacza opinię rzecznika generalnego M. Poiaresa Madura w sprawie C-273/04 Polska przeciwko Radzie, zakończonej wyrokiem z dnia 23 października 2007 r., Zb.Orz. s. I-8925, pkt 50, i twierdzi, że Sąd w sposób rażący naruszył fundamentalne zasady wspólnoty prawa oraz zasadę skutecznej ochrony sądowej.

23 Komisja twierdzi, że Sąd, odrzucając jako niedopuszczalną skargę wniesioną po terminie, nie naruszył ani zasady skutecznej ochrony sądowej, ani fundamentalnych zasad wspólnoty prawa. Poza tym, wbrew twierdzeniom Rzeczypospolitej Polskiej, okoliczność, że ze skarżącej stała się ona skarżącą uprzywilejowaną w związku z wejściem w życie traktatu akcesyjnego oraz aktu przystąpienia z 2003 r., nie pozwala na odstępnie od zasady, zgodnie z którą terminów procesowych należy przestrzegać ściśle.

Ocena Trybunału

24 W ramach omawianego zarzutu Rzeczpospolita Polska zarzuca Sądowi oddalenie przedstawionego przez nią argumentu, zgodnie z którym rozporządzenie nr 60/2004 było skierowane do wszystkich państw członkowskich, w tym do Rzeczypospolitej Polskiej, w

związku z czym powinna była mieć prawo do jego zakwestionowania również jako skarżący określony w art. 230 akapit drugi WE.

25 W tej kwestii Sąd stwierdził w pierwszej kolejności w pkt 54 zaskarżonego postanowienia, że jakkolwiek akt przystąpienia z 2003 r. przewiduje wyraźnie możliwość przyjęcia przez instytucje europejskie określonych środków w okresie między podpisaniem tego aktu a datą przystąpienia nowych państw członkowskich, to jednak nie przewiduje on odstępstw od systemu kontroli legalności aktów wspólnotowych.

26 Następnie w pkt 55 postanowienia Sąd przypomniał, powołując się na wyrok z dnia 15 stycznia 1987 r. w sprawie 152/85 Misset przeciwko Radzie, Rec. s. 223, pkt 11, że uregulowania wspólnotowe dotyczące terminów procesowych należy stosować w sposób ścisły.

27 Sąd uznał wreszcie w pkt 56 postanowienia, iż „jeżeli argument Rzeczypospolitej Polskiej należałoby rozumieć w ten sposób, że uważała ona, iż zobowiązana była odczekać do czasu uzyskania statusu państwa członkowskiego, aby móc wnieść skargę, należy podkreślić, że termin do wniesienia skargi przewidziany w art. 230 WE ma charakter powszechnie obowiązujący” oraz że „nie wymaga on w odniesieniu do Rzeczypospolitej Polskiej statusu państwa członkowskiego”. Sąd dodał, że „[t]en termin do wniesienia skargi miał w każdym razie zastosowanie wobec niej jako osoby prawnej”.

28 Przystępując do rozstrzygnięcia kwestii, czy Rzeczpospolita Polska mogła skutecznie zaskarżyć rozporządzenie nr 60/2004 w charakterze skarżącej określonej w art. 230 akapit drugi WE, należy przypomnieć, że art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego wprost przewiduje możliwość przyjęcia określonych środków przez instytucje Unii Europejskiej przed dniem przystąpienia.

29 Środki te określa w szczególności art. 41 aktu przystąpienia z 2003 r., zgodnie z którym Komisja jest uprawniona do ustanowienia wszelkich środków przejściowych niezbędnych do ułatwienia przejścia z istniejącego w nowych państwach członkowskich systemu na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej.

30 Rozporządzenie nr 60/2004 zostało wydane na podstawie tego przepisu i, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 27 opinii, należy do aktów, których wejście w życie jest uwarunkowane przystąpieniem.

31 Rozporządzenie nr 60/2004, które zostało wydane między dniem podpisania traktatu akcesyjnego oraz aktu przystąpienia z 2003 r. a dniem ich wejścia w życie, należy z tego

względem odróżnić od innych przepisów należących do *acquis communautaire*, które obowiązywały już w chwili podpisania traktatu akcesyjnego i aktu przystąpienia.

32 Poza tym, jakkolwiek rozporządzenie nr 60/2004 zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed przystąpieniem nowych państw członkowskich, jest bezsporne, że środki przewidziane w tym rozporządzeniu miały znaleźć zastosowanie w pierwszym rządzie do nowych państw członkowskich od dnia ich przystąpienia do Unii. W związku z tym, zgodnie z art. 9 omawianego rozporządzenia, stało się ono skuteczne dopiero z dniem i pod warunkiem wejścia w życie traktatu akcesyjnego.

33 Jak z powyższego wynika i jak zauważył także rzecznik generalny w pkt 39 i 40 opinii, dopiero od dnia przystąpienia nowe państwa członkowskie zostały poddane przepisom rozporządzenia nr 60/2004 jako państwa członkowskie Unii Europejskiej, zatem również w tym charakterze powinny być mieć możliwość zaskarżenia tych przepisów.

34 Jak się zaś okazuje, w związku z opublikowaniem rozporządzenia nr 60/2004 w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 15 stycznia 2004 r. termin dwóch miesięcy na wniesienie skargi przewidziany w art. 230 WE upłynął, zanim Rzeczpospolita Polska uzyskała w dniu przystąpienia do Unii, to jest 1 maja 2004 r., status państwa członkowskiego.

35 Nowe państwa członkowskie nie miały więc możliwości wniesienia w przewidzianym terminie, w charakterze skarżących określonych w art. 230 akapit drugi WE, skarg na akty wydane na podstawie art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego.

36 Trzeba zaś przypomnieć, że Unia Europejska jest unią prawa, w której akty instytucji podlegają kontroli, w szczególności pod względem zgodności z traktatami i ogólnymi zasadami prawa (zob. wyroki: z dnia 3 września 2008 r. w sprawach połączonych C-402/05 P i C-415/05 P Kadi i Al Barakaat International Foundation przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6351, pkt 281; z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-550/09 E i F, Zb.Orz. s. I-6213, pkt 44).

37 Zasady te stanowią fundament unii prawa i ich poszanowanie wymaga, jak to obecnie przewiduje wprost art. 4 ust. 2 TUE, by nowe państwa członkowskie były traktowane na równi ze starymi państwami członkowskimi.

38 W związku z tym nowym państwom członkowskim powinno przysługiwać prawo do zaskarżenia, w charakterze skarżących określonych w art. 230 akapit drugi WE, wszelkich aktów, które dotyczą ich jako państw członkowskich, wydanych – jak sporny akt w niniejszej sprawie – na podstawie art. 2 ust. 3 traktatu akcesyjnego.

39 Nowe państwa członkowskie uzyskały ten status dopiero z dniem wejścia w życie traktatu akcesyjnego oraz aktu przystąpienia z 2003 r. Należy zatem przyjąć, iż w stosunku do nich bieg przewidzianego w art. 230 akapit piąty WE terminu na wniesienie skargi na akty tego rodzaju jak sporny akt w niniejszej sprawie rozpoczął się w tym dniu, to jest w niniejszej sprawie w dniu 1 maja 2004 r.

40 Sąd błędnie orzekł zatem, mimo szczególnego kontekstu niniejszej sprawy, że wniesienie skargi przewidzianej w art. 230 WE nie wymagało w wypadku Rzeczypospolitej Polskiej statusu państwa członkowskiego, w związku z czym skarga na rozporządzenie nr 60/2004 złożona przez to państwo członkowskie w dniu 28 czerwca 2004 r. została wniesiona po terminie, a więc jest niedopuszczalna.

41 Jak wynika z powyższego, zarzut trzeci należy uznać za zasadny.

42 W związku z tym należy uchylić zaskarżone postanowienie, bez konieczności orzekania w przedmiocie czterech pozostałych zarzutów podniesionych przez Rzeczpospolitą Polską.

43 Ponieważ Trybunał nie jest na obecnym etapie postępowania w stanie orzec co do istoty skargi wniesionej przez Rzeczpospolitą Polską, sprawę należy odesłać do Sądu zgodnie z art. 61 statutu Trybunału i pozostawić rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów do orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Z powyższych względów Trybunał (wielka izba) orzeka, co następuje:

1) Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 10 czerwca 2009 r. w sprawie T-258/04 Polska przeciwko Komisji zostaje uchylone.

2) Sprawa zostaje odesłana do Sądu Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia w przedmiocie żądań Rzeczypospolitej Polskiej zmierzających do stwierdzenia nieważności art. 5, art. 6 ust. 1–3, art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2004 z dnia 14 stycznia 2004 r. ustanawiającego środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii, i Słowacji.

3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Podpisy

* Język postępowania: polski.